

Og så vil jeg gerne sige til fru Karen Højte Jensen, at det her forslag ikke er lavet på baggrund af en enkelt sag. Der har været sager rejst af Ældre Sagen i 1994, som jeg har stillet spørgsmål om. Der har været rejst sager i 1996, der har været rejst sager i 1997, og jeg har hver gang haft dem hos forskellige ministre, og til sidst fik jeg anvisningen om, at det i øvrigt var justitsministerens område, og det var grunden til, at det kom derover.

Når det drejer sig om udlicitering, er det jo helt klart, at det fremgår af de almindelige forsikringsretlige regler. Så er det en underentreprenør, som kommunen har, og hvis vi bestemmer, det er kommunen, der har ansvaret, så er det kommunen, der lægger ud i første omgang, og så må man søge regres hos sin underentreprenør, og det firma må så hæfte for den gerning.

Det, der er så galt i øjeblikket, er, at der er ingen, der kan dække disse tab, og det er ikke enkeltstående tilfælde. Det er simpelt hen at sætte kikkerten for det blinde øje herinde, hvis man tror, det er enkeltstående tilfælde. Må jeg ikke minde fru Karen Højte Jensen om, at hvis man tager B.T. eller Ekstra Bladet i dag, vil man kunne læse om en ny sag. Det er meningsløst, at de, som er værgeløse og sidder tilbage, ikke kan tegne privat forsikring, fordi kommunen har nøglen til ens bopæl, og heller ikke kan få erstatning hos kommunen.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Nu synes jeg ikke, fru Kirsten Jacobsen behøver at rulle sig ud. Man har vel lov til at stille nogle spørgsmål fra den virkelige verden, som nogle af os færdes i.

Det er vel sådan, at det er korrekt, når jeg har sagt, at fru Kirsten Jacobsen i sine spørgsmål til justitsministeren har henvist til en konkret artikel i B.T. Det afviste fru Kirsten Jacobsen heller ikke.

Så siger fru Kirsten Jacobsen, at hvis en kommune udliciterer eksempelvis rengøringshjælpen, er det det pågældende firma, der har ansvaret, men her gælder det almindelige arbejdsgiveransvar, så i det tilfælde vil den pågældende ældre jo ikke kunne få noget. Enhver vil vide, at når man har udliciteret hjemmehjælpen, er det kommunen, der har ansvaret, og jeg er sikker på, at i de tilfælde vil man også gå til kommunen, for det er kommunens ansvar, at hjemmehjælpen udføres.

Jeg siger det her til fru Kirsten Jacobsen for at sige, at det ikke er så enkelt.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg må sige til fru Karen Højte, at det er akkurat lige så enkelt, som Folketinget skriver i en lov, at det skal være. Så enkel er den sag. Hvis Folketinget skriver i bistandsloven, at det er kommunens ansvar, så er det kommunens ansvar, hvad enten kommunen selv påtager sig opgaven eller udliciterer den til andre. Hvis kommunen så mener, at den kan gøre regres mod dem, den har udliciteret til, kan den gøre det efter de almindelige regler. Men den dag, kommunen udliciterer, ved kommunen, at den hellere må finde et ordentligt firma, for går det galt, er det først og fremmest den selv, der hænger på den. Så enkelt er det. Det er Folketinget, der bestemmer her; ikke nogen andre.

Villy Søvnal (SF):

Fremskridtspartiets lovforslag gør kommunalbestyrelsen ansvarlig, når en hjemmehjælper begår berigelsesforbrydelse under udførelse af sit arbejde. Det samme gælder, når den sætter et privat firma til det, og for ansatte på plejehjem.

Jeg skal sige som en kommentar, at SF helt oplagt har helt ubegrænset sympati for ideen om ikke at stjæle fra de gamle, men jeg står ligesom andre ordførere det sted, hvor jeg må spørge: Hvorfor kun her? Hvorfor ikke VVS-manden? Hvorfor ikke tømreren? Hvorfor ikke viceværten? Hvorfor ikke den besøgsven fra Ældre Sagen eller Dansk Røde Kors, som jeg antager fru Kirsten Jacobsen har stor sympati for? Hvorfor i øvrigt kun kommunalbestyrelsen? Hvad med den ældre på et sygehus? Er vi så ikke dér, hvor vi i hvert fald har grundlag for en stribe konkrete spørgsmål, når vi skal behandle det i Folketingets Socialudvalg?

Jeg kan egentlig heller ikke lade være med at tænke på, at der jo er nogle, der til tider giver udtryk for meget stor sympati for, at kommunerne udliciterer til private virksomheder. Hvis nu vi antager, at vi har at gøre med en ældre dame eller en ældre herre i eget hjem, der på grund af almindelig alderdomssvækkelse, måske senildemens, har svært ved at orientere sig i livet i almindelighed, og det er i en kommune, hvor der er privatiseret – ét firma kommer med lidt mad fra et cateringfirma, et andet firma, f.eks. ISS, kommer og gør lidt rent, og en tredje gruppe, ansatte i kommunen, leverer det,